

Simon Bettina

Gyalog az Avenida Prestes Maián

A szürkületben
messziről látni,
ahogy a kertek alatt
egy formátlan
sötét alak halad
egymagában.
Nézz be egy ablakon, és képzeled el,
hogyan nem vagy ismerőse a városnak.
Mellén egy vágás húzódik.
Nincs közöd az izzadsághoz sem,
hiába marja tested mélyebb barázdáit.
Hiába iszod a legerősebb italokat,
hogyan emlékezz. Hiszel bennem.
A városból kivezető utakat alátámasztották,
hogyan sokan elférjünk, mint lábunk között
a haszontalan munka.
Mint lábaink között
a haszontalan munka,
mint egy konzerv
nagyágú ananász.
Pedig csak tartósított ananászt ettél,
és a gránátalma sem ízlett,
amikor beleharaptál.
Akkora zsákot cipeltél a MÉH-telepre,
amiben elférnének
gyerekméretű testek is, vagy egy félbevágott
magas férfi, mondjuk az apád.

A nemrég nedves aszfaltra cipődből
szárnyas betétek potyogtak. A zsákodra figyeltél,
hogy ne hagyd el, hogy visszafelé se találhasd meg.
Megráztad magad. Mint eső után a kóbor kutyák.
Nem számít, hogy nincs száraz hely,
ahová bemehetsz, visszafelé végig futottál.